

**Odlišné stanovisko sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej
k uzneseniu pléna Ústavného súdu Slovenskej republiky
sp. zn. PL. ÚS 36/2015**

Podľa § 32 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pripájam svoje odlišné stanovisko k uzneseniu pléna Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) č. k. PL. ÚS 36/2015-29 z 10. júna 2015 (ďalej len „uznesenie z 10. júna 2015“), ktorým ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrh verejnej ochrankyne práv podaný podľa čl. 151a ods. 2 v spojení s čl. 125 ods. 1 písm. a) a čl. 130 ods. 1 písm. f) Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa § 18 ods. 1 písm. f) a § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde na začatie konania o súlade čl. I § 10 ods. 3 písm. a) a

1. I § 10 ods. 8 písm. b) a f) zákona č. 417/2013 Z. z. o pomoci v hmotnej núdzi a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o hmotnej núdzi“) s čl. 1 ods. 1 prvou vetou, čl. 1 ods. 2, čl. 12 ods. 1 a 2 a čl. 13 ods. 1 písm. a) a ods. 3 v spojení s čl. 39 ods. 2 a 3 a čl. 19 ods. 1 ústavy, čl. 1, s čl. 3 ods. 1 a s čl. 4 ods. 3 v spojení s čl. 30 ods. 2 a 3 Listiny základných práv a slobôd (ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd ako ústavný zákon Federálneho zhromaždenia Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky) a s čl. 1 písm. e) a čl. 2 Dohovoru Medzinárodnej organizácie práce o zrušení nútenej práce č. 105 z roku 1957 (oznámenie Ministerstva zahraničných vecí Slovenskej republiky č. 340/1998 Z. z.), s čl. 2 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 písm. e) Dohovoru o nútenej alebo povinnej práci č. 29 (oznámenie Federálneho ministerstva zahraničných vecí č. 506/1990 Zb.) a s čl. 14 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (oznámenie Federálneho ministerstva zahraničných vecí č. 209/1992 Zb.) a

1. I § 10 ods. 3 písm. b) zákona o hmotnej núdzi s čl. 18 ods. 1 a 2 ústavy, s čl. 2 ods. 1 Dohovoru o nútenej alebo povinnej práci č. 29 Medzinárodnej organizácie práce, s čl. 4 ods. 2 a 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (oznámenie Federálneho ministerstva zahraničných vecí č. 209/1992 Zb. v znení neskorších predpisov), s čl. 8 ods. 3 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach a Medzinárodnom pakte o hospodárskych, sociálnych a kultúrnych právach (vyhláška ministra zahraničných vecí č. 120/1976 Zb.) a s čl. 4 ods. 2 a 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako podaný neoprávnenou osobou.

Vzhľadom na môj právny názor na aktívnu procesnú legitímáciu verejného ochrancu práv v konaní podľa čl. 125 ústavy prezentovaný už v odlišnom stanovisku vo veci sp. zn. PL. ÚS 5/2014 považujem za zbytočnú polemiku s odôvodnením uznesenia na s. 2 – 5, ktoré odobrila väčšina pléna.

Rozhodnutie väčšiny pléna považujem za striktne formalistické, ignorujúce nielen inštitút verejného ochrancu práv a jeho postavenie v našom ústavnom systéme, ale aj čl. 152 ods. 4 ústavy.

Zásadne nesúhlasím s diferencovaným posudzovaním aktívnej procesnej legitímácie na podávanie návrhov na začatie konania o súlade právnych predpisov – na jednej strane so striktne formalistickým posudzovaním aktívnej procesnej legitímácie verejnej ochrankyne práv v konaní podľa čl. 125 ústavy a na druhej strane s benevolentným posudzovaním splnenia náležitostí v iných prípadoch, napr. vo veci vedenej pod sp. zn. PL. ÚS 21/2014.

Pri posudzovaní aktívnej procesnej legitímácie verejného ochrancu práv vo veciach podľa čl. 125 ústavy sa aj vzhľadom na jeho postavenie v ústavnom

systéme Slovenskej republiky a na princípy inak štandardne uplatňované v rozhodovacej činnosti ústavného súdu jednoznačne prikláňam k materiálnemu chápaniu ústavnosti, a nie k formalistickým prístupom opomínajúcim túto skutočnosť.

Pretože s väčšinovým právnym názorom pléna ústavného súdu na rozsah aktívnej procesnej legitimácie verejného ochrancu práv na podávanie návrhov na začatie konania o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ústavy nesúhlasím, pripájam tak k výroku, ako aj k odôvodneniu uznesenia z 10. júna 2015 toto svoje odlišné stanovisko a plne sa stotožňujem s tým, čo som už uviedla vo svojom odlišnom stanovisku vo veci vedenej pod sp. zn. PL. ÚS 5/2014, a aj PL. ÚS 40/2014.

V Košiciach 10. júna 2015